

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 70

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 9 februarie 2001

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECRETE			
25.	—	Decizia nr. 227 din 16 noiembrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 din Codul penal.....	5-7
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 217 din 14 noiembrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 ² alin. (1), (2), (3) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, modificată și completată prin Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice	1-2	ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
	2-5	285/2000. — Ordonanță de urgență privind structurile multiculturale ale Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca.....	8

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind acordarea unor grațieri individuale

În temeiul art. 94 lit. d) și al art. 99 din Constituția României, din motive umanitare și pentru ca acest act de clemență să conducă la integrarea socială a celor cărora le-a fost acordat,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Art. 1. — Se grațiază pedeapsa cu închisoarea aplicată următorilor condamnați:

— Badea Pele Tudorel George, născut la 23 februarie 1975, condamnat la 1 an închisoare prin Sentința penală nr. 826/1999 a Judecătorei Buftea, definitivă prin Decizia penală nr. 1.480/1999 a Tribunalului București, pentru infracțiunea de furt calificat;

— Dună Petrică, născut la 20 iunie 1964, condamnat la 2 ani închisoare prin Sentința penală nr. 1.492/1997 a

Judecătorei Craiova, astfel cum a fost modificată prin Decizia penală nr. 203/1998 a Curții de Apel Craiova, pentru infracțiunile de înșelăciune, fals material în înscrisuri oficiale, fals în înscrisuri sub semnătură privată și uz de fals;

— Tîmplaru Mirela, născută la 17 noiembrie 1969, condamnată la 6 luni închisoare prin Sentința penală nr. 1.371/1997 a Judecătorei Drăgășani, definitivă prin Decizia penală nr. 330/1998 a Curții de Apel Pitești, pentru infracțiunea de furt calificat;

— Tudoran Mihaela, născută la 2 septembrie 1969, condamnată la 3 luni închisoare prin Sentința penală nr. 356/1999 a Judecătorei Oltenița, definitivă prin Decizia penală nr. 933/2000 a Curții de Apel București, pentru infracțiunile de înșelăciune, fals intelectual și uz de fals.

Art. 2. — Se grațiază restul rămas neexecutat din pedeapsa cu închisoarea aplicată următorilor condamnați:

— Aparaschivei Anica, născută la 26 iunie 1946, condamnată la 8 luni închisoare prin Sentința penală nr. 119/1996 a Judecătorei Fălticeni, pentru infracțiunea de nerespectare a hotărârilor judecătorești;

— Bîtea Dumitru, născut la 9 februarie 1975, condamnat la 1 an închisoare prin Sentința penală nr. 62/1999 a Judecătorei Moldova Nouă, definitivă prin Decizia penală nr. 17/2000 a Curții de Apel Timișoara, pentru infracțiunea de furt calificat;

— Ciuraru Ion, născut la 4 octombrie 1932, condamnat la 3 luni închisoare prin Sentința penală nr. 1.740/1994 a Judecătorei Slobozia, definitivă prin Decizia penală nr. 398/1994 a Tribunalului Ialomița, pentru tăierea și însușirea de arbori, și la 1 an și 10 luni închisoare prin

Sentința penală nr. 1.645/1992 a Judecătorei Slobozia, pentru complicitate la infracțiunea de furt calificat;

— Gaiță Radu, născut la 19 februarie 1970, condamnat la 1 an și 6 luni închisoare prin Sentința penală nr. 1.255/1997 a Judecătorei Buzău, definitivă prin Decizia penală nr. 911/1998 a Curții de Apel Ploiești, pentru infracțiunea de furt calificat;

— Ionescu Gheorghita, născută la 26 iunie 1963, condamnată la 1 an închisoare prin Sentința penală nr. 331/1996 a Judecătorei Reșița, pentru complicitate la infracțiunea de furt calificat și la tentativă de furt calificat;

— Szanto Levente Csongor, născut la 27 august 1979, condamnat la 1 an și 6 luni închisoare prin Sentința penală nr. 1.155/1999 a Judecătorei Târgu Mureș, definitivă prin Decizia penală nr. 454/2000 a Curții de Apel Târgu Mureș, pentru infracțiunea de furt calificat;

— Szucs Nandor Tihamer, născut la 15 iunie 1976, condamnat la 2 ani închisoare prin Decizia penală nr. 707/A/1997 a Tribunalului Bihor, pentru complicitate la infracțiunea de furt calificat.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

**În temeiul art. 99 alin. (2) din Constituția
României, contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

București, 5 februarie 2001.
Nr. 25.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 217

din 14 noiembrie 2000

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32² alin. (1), (2), (3) și (5)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale,
modificată și completată prin Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri
pentru accelerarea reformei economice**

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32² alin. (1), (2), (3) și (5) din

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, modificată și completată prin Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice, excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare Transilvania — S.A. din Brașov în Dosarul nr. 1.785/2000 al Tribunalului Constanța — Secția comercială.

La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției și a Societății Comerciale „Complex Ovidiu Melody” — S.A. din Mamaia, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca fiind neîntemeiată, întrucât nu există neconcordanțe între textul de lege criticat și dispozițiile constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 aprilie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 1.785/2000, **Tribunalul Constanța — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32² alin. (1), (2), (3) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, modificată și completată prin Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice**, excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare Transilvania — S.A. din Brașov.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 32² alin. (1), (2), (3) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 99/1999, contravin următoarelor prevederi constituționale:

— art. 15 alin. (1), întrucât este încălcat dreptul acționarilor de a dispune cu privire la măsurile majore care se iau în societatea comercială;

— art. 15 alin. (2), deoarece măsurile privind privatizarea societăților comerciale, așa cum sunt prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997, se aplică și societăților comerciale total sau parțial privatizate, privatizare care s-a efectuat cu mult înaintea apariției Legii nr. 99/1999;

— art. 21, întrucât atât drepturile, cât și interesele societății comerciale în calitate de acționar, în ceea ce privește dreptul de administrare și dispoziție, reglementate de Legea nr. 31/1990, sunt „total anulate prin excluderea căilor de apărare în justiție a acestor drepturi“;

— art. 41 alin. (2), ca urmare a introducerii de drept a terenurilor în capitalul social al societății comerciale peste voința și interesul acționarilor, cu valori impuse, care în majoritatea cazurilor sunt nereale;

— art. 78, deoarece prevederile art. 32² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 „retroactivează prin aplicarea la unele situații juridice calificate și clasificate juridic anterior apariției acestei legi“.

Tribunalul Constanța — Secția comercială, exprimându-și opinia, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. În acest sens se arată că dispozițiile art. 32² alin. (3) din Legea nr. 99/1999 contravin prevederilor art. 49 din Constituție, întrucât, „modificând de drept structura acționariatului este afectat implicit și dreptul de decizie al acționarilor, în condițiile în care statul devine acționar majoritar, putând astfel să își impună voința în ceea ce privește funcționarea societății. Din cuprinsul art. 49 din Constituție reiese că se restrâng unele drepturi și libertăți numai dacă se impune și numai pentru anumite situații, la care Legea nr. 99/1999 nu face referire. În lipsa unor astfel de situații expres arătate în cuprinsul art. 49 din Constituție, reglementarea prevăzută de art. 32² alin. (3) este neconstituțională“.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale

Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, deoarece majorarea de drept a capitalului social cu valoarea terenului pentru care s-a eliberat certificatul de atestare a dreptului de proprietate nu poate fi considerată neconstituțională atâta timp cât nu are drept consecință încălcarea dispozițiilor art. 15, 21, ale art. 41 alin. (2) și ale art. 78 din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Excepția de neconstituționalitate privește dispozițiile art. 32² alin. (1), (2), (3) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 29 decembrie 1997 (dispoziții introduse prin art. I pct. 43 din Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 236 din 27 mai 1999), având următorul cuprins: „(1) *Capitalul social al societăților comerciale cărora li s-a eliberat certificatul de atestare a dreptului de proprietate asupra terenurilor se majorează de drept cu valoarea terenurilor menționate în certificat.*

(2) *Administratorii sunt obligați să înregistreze majorarea capitalului social la registrul comerțului în termen de 60 de zile de la data emiterii certificatului, societatea comercială fiind scutită de plata taxelor și a oricăror alte obligații legate de această operațiune.*

(3) *În cazul în care eliberarea certificatului de atestare a dreptului de proprietate asupra terenurilor nu a fost urmată, anterior privatizării, de majorarea corespunzătoare a capitalului social sau dacă certificatul se eliberează după privatizare, capitalul social se majorează de drept cu valoarea terenurilor, care va fi considerată aport în natură al statului sau al unei unități administrativ-teritoriale, după caz, în schimbul căruia se vor emite acțiuni suplimentare ce vor reveni de drept instituției publice implicate. Cumpărătorul are un drept de opțiune la cumpărarea de la instituția publică implicată, la un preț convenit în contractul inițial de vânzare a acțiunilor ori, în lipsa unei clauze în acest sens, la prețul plătit de cumpărător pentru pachetul inițial de acțiuni, reactualizat în conformitate cu prevederile normelor metodologice emise în aplicarea acestei ordonanțe de urgență, a unui număr de acțiuni suplimentare reprezentând un procent din acțiunile nou-emise egal cu cota de participare a cumpărătorului la capitalul social la data când s-a emis certificatul sau la data achiziționării pachetului inițial de acțiuni, după caz. Cumpărătorul își poate exercita această opțiune în termen de două luni de la data înregistrării majorării capitalului social. Transferul dreptului de proprietate asupra*

acțiunilor nou-emise are loc în momentul plății integrale a acțiunilor. [...]

(5) Adunarea generală care decide emiterea acțiunilor suplimentare corespunzătoare valorii terenului poate să hotărască convertirea automată a acestora în acțiuni preferențiale, cu dividend prioritar, fără drept de vot, pe data expirării termenului de exercitare a dreptului de opțiune ori, după caz, la data rezoluțiunii contractului de vânzare-cumpărare a acțiunilor.“

Autorul excepției consideră că sunt neconstituționale acele dispoziții din textele legale menționate prin care se majorează de drept capitalul social al societăților comerciale supuse privatizării cu valoarea terenurilor pentru care s-a eliberat certificatul de atestare a dreptului de proprietate asupra acestor terenuri, constituite ca aport în natură al statului, deoarece sunt încălcate dispozițiile constituționale ale art. 15 privind neretroactivitatea legii, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 41 alin. (2) privind ocrotirea proprietății private și ale art. 78 privind intrarea în vigoare a legii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că aceasta este neîntemeiată și urmează să fie respinsă.

I. O primă critică formulată de autorul excepției constă în aceea că dispozițiile art. 32² alin. (1), (2), (3) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 încalcă prevederile art. 15 din Constituție, care prevăd: *„(1) Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea.*

(2) Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile.“

Se consideră că dispozițiile legale criticate încalcă dreptul acționarilor de a dispune cu privire la măsurile majore ce se iau în societate și totodată au un caracter retroactiv, deoarece se aplică și societăților parțial sau total privatizate înainte de intrarea în vigoare a legii.

Curtea Constituțională constată că aceste motive de neconstituționalitate nu pot fi reținute. Într-adevăr, dispozițiile art. 32² alin. (1), (2), (3) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 nu încalcă prevederile art. 15 alin. (1) din Constituție, deoarece capitalul social se majorează de drept, adică potrivit legii, or drepturile și libertățile la care se referă textul constituțional se exercită în condițiile prevăzute de lege.

În ceea ce privește critica privind încălcarea prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție Curtea constată că dispozițiile art. 32² alin. (1), (2), (3) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 nu conțin în sine nici o dispoziție cu caracter retroactiv, aplicându-se, potrivit art. 2 din această ordonanță: *„[...] a) vânzării de acțiuni la societățile comerciale la care statul sau o autoritate a administrației publice locale este acționar, indiferent de numărul acțiunilor pe care le deține, inclusiv la societățile naționale, companiile naționale și celelalte societăți comerciale rezultate din reorganizarea regiilor autonome de interes național sau local;*

b) vânzării de active ale regiilor autonome și ale societăților comerciale la care statul sau o autoritate a administrației publice locale este acționar majoritar, inclusiv ale companiilor naționale și ale societăților naționale ori ale celorlalte societăți comerciale rezultate din reorganizarea unei regii autonome de interes național sau local.“

II. Cea de-a doua critică formulată constă în aceea că dispozițiile art. 32² alin. (1), (2), (3) și (5) din ordonanță încalcă prevederile art. 21 din Constituție, text potrivit căruia *„(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) Nici o lege nu poate îngrădi exercitarea acestui drept“. Se consideră că prin dispozițiile legale criticate atât dreptul de administrare, cât și cel de dispoziție, reglementate de Legea nr. 31/1990, „sunt anulate prin imposibilitatea folosirii tuturor căilor de apărare în justiție a acestor drepturi“.

Curtea constată că nici acest motiv de neconstituționalitate nu poate fi reținut, deoarece art. 32² alin. (1), (2), (3) și (5) din actul normativ criticat reglementează căi de atac în justiție — cererea de anulare și opoziția — a căror soluționare este de competența curții de apel.

III. A treia critică se referă la încălcarea prevederilor art. 41 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia: *„Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor.“* Se consideră că dispozițiile legale criticate creează o discriminare nejustificată între proprietatea privată a statului și proprietatea privată a persoanelor fizice și juridice.

Analizând această susținere, Curtea constată că, potrivit art. 32² alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997, capitalul social al societăților comerciale cărora li s-a eliberat certificatul de atestare a dreptului de proprietate asupra terenurilor se majorează de drept cu valoarea terenurilor menționate în certificat, care va fi considerată ca aport în natură al statului sau al unei unități administrativ-teritoriale, după caz, la capitalul social al societății comerciale, în schimbul căruia se vor emite acțiuni suplimentare ce vor reveni de drept instituției publice implicate. Prin urmare, majorarea capitalului social cu valoarea terenului pentru care s-a eliberat certificatul de atestare a dreptului de proprietate, urmată de emiterea de noi acțiuni, are în vedere terenurile deținute de societățile comerciale, care sunt necesare atât pentru desfășurarea activității în conformitate cu obiectul lor de activitate, cât și pentru privatizarea societății respective, fără ca prin aceasta să se înfrângă protecția proprietății private.

IV. O a patra critică formulată de autorul excepției privește încălcarea art. 78 din Constituție, potrivit căruia *„Legea se publică în Monitorul Oficial al României și intră în vigoare la data publicării sau la data prevăzută în textul ei“.*

Curtea constată că art. 32² alin. (1), (2), (3) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 nu stabilește retroactiv dobândirea terenurilor în cauză, deoarece aceste terenuri nu au fost deținute de societatea comercială cu titlu de proprietate, ci numai în folosință până la data eliberării certificatului de proprietate. Dispozițiile textului de lege criticat prevăd situațiile în care majorarea capitalului social are loc de drept, ele aplicându-se situațiilor juridice intervenite după intrarea în vigoare a legii, astfel încât nu sunt încălcate prevederile art. 78 din Constituție. De altfel, în acest sens Curtea Constituțională s-a mai pronunțat, și anume prin Decizia nr. 8 din 24 ianuarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 366 din 7 august 2000.

Față de cele arătate Curtea urmează să respingă excepția de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1, 2, 3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32² alin. (1), (2), (3) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, modificată și completată prin Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice, excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare Transilvania — S.A. din Brașov în Dosarul nr. 1.785/2000 al Tribunalului Constanța — Secția comercială.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 noiembrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 227

din 16 noiembrie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 din Codul penal

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 din Codul penal, excepție ridicată de Valentin Vâlcu în Dosarul nr. 22.925/1998 al Judecătoriei Sectorului 1 București, având ca părți: autorul excepției, Simion Ghilea și Ziarul „Adevărul“.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ridicate, prevederile art. 207 din Codul penal fiind constituționale. În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 iunie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 22.925/1998, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționa-**

litate a dispozițiilor art. 207 din Codul penal, excepție ridicată de Valentin Vâlcu într-un proces de calomnie prin presă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile art. 207 din Codul penal sunt contrare mai multor dispoziții și principii din Constituție, precum și unor dispoziții ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Criticile de neconstituționalitate au în vedere următoarele aspecte:

— Dreptul la apărare. Prin condiționarea generică a dreptului inculpatului de a produce dovezi art. 207 din Codul penal contravine dreptului constituțional la apărare consfințit prin art. 24 alin. (1) din Constituție. Condiționând admisibilitatea probei verității de existența unui interes legitim, textul limitează dreptul inculpatului de a dovedi veridicitatea afirmațiilor sale.

— Limitarea accesului liber la justiție prevăzut la art. 21 din Constituție. Consacrând posibilitatea ca instanța să nu admită în principiu proba verității, art. 207 din Codul penal limitează în mod direct accesul inculpatului la justiție, care este oprit să participe activ la desfășurarea procesului penal tocmai atunci când îi revine sarcina probei.

— Inegalitatea în fața legii și a autorităților. În opinia autorului excepției, art. 207 din Codul penal, introducând o condiție de admisibilitate cu caracter general, echivocă și vagă, necorelată cu criteriile și determinări care să îi asigure obiectivitatea aplicării, creează premisele unei discriminări între subiecții de drept aflați în aceeași situație.

— Libertatea presei. Autorul excepției susține că prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 30

alin. (1) referitoare la libertatea de exprimare, precum și ale art. 31 alin. (1), referitoare la dreptul la informație. În opinia sa textul art. 207 din Codul penal, „gândit și redactat în condițiile statului totalitar, constrânge și bagatelizează funcția și rolul presei, echivalându-le cu orice gen de comportare particulară și nonmorală“.

Exprimându-și opinia, instanța de judecată a apreciat că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. Principiul libertății probelor, în sensul producerii lor, cunoaște, ca orice regulă de drept, anumite limitări, iar dispozițiile art. 207 din Codul penal prevăd că proba verității, în cazul calomniei, este admisibilă numai dacă afirmarea sau imputarea a fost săvârșită pentru apărarea unui interes legitim. De aceea proba adevărului este admisă numai în mod excepțional, constituind o *exceptio veritatis*. Potrivit opiniei instanței de judecată nu poate fi vorba de două procese în cazul judecării infracțiunilor de calomnie și de insultă, ci de o probă cu un regim de administrare specific, deosebit de probele testimoniale și probele cu înscrisuri, tocmai datorită faptului că se vizează dovedirea existenței unei cauze speciale de înlăturare a caracterului penal al faptei.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că susținerea autorului excepției, în sensul că dispozițiile art. 207 din Codul penal ar fi contrare prevederilor art. 16 alin. (1), art. 21, art. 23 alin. (8) și ale art. 24 din Constituție, este neîntemeiată. În același timp se consideră că excepția este întemeiată în raport cu dispozițiile art. 10 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În opinia Guvernului actuala redactare a art. 207 din Codul penal nu este în concordanță cu exigențele Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a stabilit standarde diferite de protecție pentru discursul referitor la chestiuni politice sau de interes general, spre deosebire de afirmațiile care privesc aspecte strict private. Pe cale de consecință, existența unor standarde diferite de protecție a libertății de exprimare solicită și standarde diferite în ceea ce privește posibilitatea dovedirii bunei-credințe sau a realității afirmațiilor. Actuala formulare a art. 207 din Codul penal nu definește în termeni expliciti noțiunea de interes legitim care justifică administrarea probei verității. Atâta timp cât nu există o practică judiciară constantă care să interpreteze noțiunea „*interes legitim*“ prin prisma noțiunii „*dezbatere privind subiecte de interes general*“, folosită de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Guvernul își exprimă opinia că există posibilitatea ca art. 207 din Codul penal să fie interpretat în așa fel încât proba verității să nu fie admisă chiar și în situațiile în care Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale ar impune o protecție maximă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 207 din Codul penal, referitoare la proba verității în cazul infracțiunilor de insultă și de calomnie. Potrivit acestui text „*Proba verității celor afirmate sau imputate este admisibilă, dacă afirmarea sau imputarea a fost săvârșită pentru apărarea unui interes legitim. Fapta cu privire la care s-a făcut proba verității nu constituie infracțiunea de insultă sau calomnie*“.

Analizând criticile de neconstituționalitate formulate de autorul excepției, sub diferitele aspecte menționate, Curtea constată că nu sunt întemeiate. Astfel susținerea acestuia în sensul că dispozițiile art. 207 din Codul penal ar fi contrare prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție nu poate fi reținută. Dispozițiile criticate nu creează privilegii sau discriminări. Pe de altă parte, în jurisprudența Curții Constituționale principiul egalității nu exclude, ci presupune adoptarea de soluții diferite pentru situații diferite. Nu se poate susține nici că prevederile legale examinate ar încălca dispozițiile constituționale privitoare la accesul liber la justiție, deoarece dispozițiile art. 21 din Constituție, care reglementează acest principiu, nu au nici o legătură cu prevederile art. 207 din Codul penal, care instituie o cauză specială de înlăturare a caracterului penal al faptei.

În ceea ce privește susținerea potrivit căreia prevederile criticate ar încălca principiul constituțional al prezumției de nevinovăție, prevăzut și de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea constată, de asemenea, că este neîntemeiată. Și în cazul infracțiunilor de insultă sau calomnie inculpatul este prezumat nevinovat până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare. Mai mult decât atât, acesta are dreptul de a utiliza proba verității pentru a infirma caracterul penal al faptei. De altfel, art. 207 din Codul penal nu reglementează stabilirea vinovăției în cazul infracțiunilor de insultă și calomnie. Acest text de lege instituie numai posibilitatea inculpatului de a dovedi veridicitatea afirmațiilor sau imputărilor făcute, acestea constituind un caz special de înlăturare a caracterului penal al faptei, prin lipsa pericolului social, dacă fapta a fost săvârșită pentru apărarea unui interes legitim.

O altă critică de neconstituționalitate constă în susținerea că dispozițiile art. 207 din Codul penal îngreșesc exercițiul dreptului la apărare și, prin urmare, contravin prevederilor art. 24 alin. (1) din Constituție.

Pentru considerentele expuse anterior Curtea constată că nici această critică nu poate fi reținută. Persoana învinuită de săvârșirea unei infracțiuni de insultă sau calomnie are posibilitatea să uzeze pentru apărarea sa de toate mijloacele legale de probă în combaterea temeiniciei acuzării. În acest context proba verității nu este unica

modalitate de apărare a persoanelor care ar putea fi inculpate pentru afirmările sau imputările făcute, acestea având posibilitatea de a administra orice alte mijloace de probă prevăzute de Codul de procedură penală. De altfel, inculpatul nemulțumit are posibilitatea exercitării căilor legale de atac.

În legătură cu critica formulată de autorul excepției privitoare la contrarietatea prevederilor art. 207 din Codul penal cu dispozițiile art. 30 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Constituție, referitoare la libertatea de exprimare, respectiv la dreptul la informație, Curtea reține că aceasta nu este justificată. Ea este făcută cu ignorarea dispoziției art. 30 alin. (6) din Constituție, care prevede că „*Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine*”.

Autorul excepției critică dispozițiile art. 207 din Codul penal, deoarece pun condiția existenței interesului legitim pentru admiterea probei verității, fără ca legea să-l definească. De aici posibilitatea respingerii nejustificate a probei verității.

Analizând aceste susțineri Curtea reține că sunt probleme de interpretare și de aplicare a legii, și nu de constituționalitate, fiind de competența instanțelor judecătorești.

În motivarea excepției autorul acesteia se referă la dispozițiile art. 10 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care prevăd dreptul persoanei la libertatea de expresie, drept care include libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații sau idei fără amestecul autorităților publice, precum și la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în această materie.

Analizând această susținere Curtea constată că este, de asemenea, neîntemeiată. Apărarea libertății de exprimare, precum și a dreptului la informare impune în anumite

situații sancționarea penală a afirmării lor sau a imputării lor, chiar dacă acestea se referă la fapte adevărate, dar nu au fost făcute pentru apărarea unui „*interes legitim*”. În același sens sunt și prevederile art. 10 pct. 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit căreia „*Exercitarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești*”. De altfel, în legătură cu aplicarea acestui articol Curtea Europeană a Drepturilor Omului, referindu-se la libertatea exprimării prin presă și reluând considerentele anterior exprimate în cauzele „*Bladet Tromso și Stensaas împotriva Norvegiei*”, 1999, și „*Lingens împotriva Austriei*”, 1986, a statuat: „Dacă presa nu trebuie să depășească anumite limite, îndeosebi în ceea ce privește reputația și drepturile celorlalți, precum și necesitatea de a împiedica divulgarea unor informații confidențiale, sarcina sa este totuși comunicarea, cu respectarea datoriilor și responsabilităților proprii, a informațiilor și ideilor referitoare la orice problemă de interes general” (hotărârea pronunțată în cauza „*I. Dalban împotriva României*”, 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 277 din 20 iunie 2000).

Față de cele arătate, rezultă că dispozițiile art. 207 din Codul penal sunt constituționale, ele nefiind în contradicție cu nici unul dintre textele constituționale invocate de autorul excepției.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A. c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 din Codul penal, excepție ridicată de Valentin Vâlcu în Dosarul nr. 22.925/1998 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 noiembrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ
privind structurile multiculturale ale Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca**

În temeiul prevederilor art. 114 alin. (4) din Constituția României,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. 1. — Se recunoaște caracterul multicultural al Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca, universitate în care instruirea se face în limbile română, maghiară, germană, precum și în alte limbi de circulație internațională stabilite de comunitatea academică, potrivit Cartei universitare. Folosirea acestor limbi este încurajată atât în domeniul predării și cercetării științifice, cât și în realizarea publicațiilor universității.

Art. 2. — (1) Carta universitară reglementează modalitatea de luare a deciziilor în cadrul comunității academice, astfel încât fiecare componentă a acesteia să beneficieze de posibilitatea de a decide asupra problemelor care țin de competența unui departament, a unei catedre, facultăți sau a unui colegiu universitar.

(2) Departamentele liniilor de studiu, înființate în condițiile legii și ale Cartei universitare, au rolul de a coordona aplicarea programelor de studii, de a aviza conținutul disciplinelor, de a propune politica de resurse umane, de a organiza manifestări științifice, culturale, de documentare și schimb de profesori în cadrul relațiilor interuniversitare, cu respectarea misiunii didactice, științifice și conducerii unitate a universității.

Art. 3. — Ministerul Educației Naționale, în calitate de ordonator principal de credite, și Consiliul Național de Finanțare a Învățământului Superior aplică, în limita bugetului de stat alocat pentru finanțarea de bază a învățământului superior, coeficienți pentru stabilirea numărului de studenți echivalenți, în măsură să susțină structura multiculturală a universității.

PRIM-MINISTRU

MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:

Ministrul educației naționale,
Andrei Marga

București, 20 decembrie 2000.
Nr. 285.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1—12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate : Centrul pentru relații cu publicul și agenții economici, București,
șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, telefon 411.58.33.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro